

гледа по-добре събранитѣ четници и мѣстноститѣ. Когато параходътъ приближавалъ последната станция, Ботевъ, обграденъ отъ близкитѣ си приятели, седналъ въ една отъ стаитѣ и написалъ на френски писмо до капитана на парахода, съ което, като му открилъ, какво ще върши четата въ България, поканилъ го да му отстъпи парахода съ добромъ, докато четата слѣзе на български брѣгъ. Следъ това отишълъ да се облича. Нагиздилъ се той въ сиво сукно, съ златни и зелени шейрити по яката, ржкавитѣ и ржбоветѣ, съ високи и хубави ботуши, съ астраганенъ калпакъ съ червено дъно и съ златенъ левъ отпредъ, съ сабя и револверъ. Къмъ 11 часа излѣзълъ вѣнъ и извикалъ: „На оржжие!“ Четниците се разприпкали, задрѣнкали пушки, ножове и саби. Изплашенитѣ пѣтници бѣгали, кой де свари и се сблъскали съ юнацитѣ. Жени и деца пискали — никой не знаелъ, що става! Веднага Ботевъ дотърчалъ при капитана и го обградилъ съ нѣколко въоржжени четници; подалъ му писмото, опрѣлъ револвера си до гърдитѣ му и му казалъ, че ако се противи, ще бжде убитъ. Гордиятъ и навжсенъ нѣмецъ, капитанътъ на парахода, се възпротивилъ, но скоро умекналъ и се съгласилъ да спре парахода тамъ, дето му посочи Ботевъ. Юнацитѣ извадили знамето и го развѣли срѣдъ парахода; всички свалили шапкитѣ си и го поздравили — поздравили го дори и матрозитѣ, и самъ капитанътъ. Преди да приближатъ селото Козлудуй, четниците се строили и извикали: „Да живѣй нашия славенъ войвода, Христо Ботевъ!“ Ботевъ обяснилъ на юнацитѣ, че отиватъ въ България да помогнатъ на своитѣ възстанали братя, които въ тоя часъ храбро се биятъ съ петвѣковния врагъ. Когато приближили опредѣленото